

DE MOEIAL

februari 2010

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel

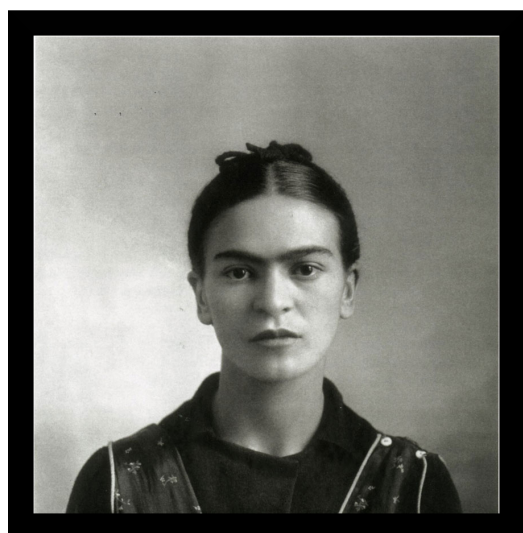
Bang van Brussel?

Afgifttekantoor: 1050 Brussel 5

februari 2010: inhoud

"Hoe voeden wij de status quo ... ?"

"Señorita in Bozar"

"Brussel zonder stem ... ?"

3. Edito!

De armoede van het denken

Hoofdredacteur

4. Hysteria & Paternalisme

Parameters van een publiek debat

Nathaniël Bovin

6. Een bezoek aan de MegaErotica Beurs

Exhibitionisme

Olivier Dieleman

8. De dood van links ...

... iemand moest de trekker toch overhalen?

Piet Van de Velde

10. Een winters feit

Fictie

Ruben Claesen

11. Traditioneel & Progressief: Frida Kahlo

Tentoonstelling

Elke Willems

12. Identiteit, interculturaliteit & jongeren in Brussel

Een interview met Bleri Lleshi

Nathaniël Bovin

15. Met de Wolfman in het bos

Cinema

Flor Van der Eyken

16. Liquid Liquid: a band so nice, they named them twice

Muziek

Piet Van de Velde

17. Islands are forever

Muziek

Piet van de Velde

18. Wilson Fabregast

And His Intelligent Gentlemen's Club

The Stanford Chaparral

19. Colofon - Aankondigingen

20. Achterflap

EDITO!

Honey, we're home ...

DOOR PIET VAN DE VELDE (HOOFDREDACTEUR)

Heb geen vrees, De Moeial is terug. Na een verlengde rustpauze van een semester, maar met hetzelfde vuur. Niet dat De Moeial een rustpauze wou nemen, want we willen de grote massa van lezers hier zeker en vast niet teleurstellen. Spijtig genoeg dachten een paar kwaadaardige lieden er toch anders over. Gelukkig zijn Brussels finest nu bezig met een politie-onderzoek om het fijne hiervan te achter halen. Als we meer details hebben, zullen we deze hier zeker publiceren.

Tijdens deze jaargang dient u geen schrik te hebben dat de kwaliteit van uw favoriete studentenmagazine zal dalen. De artikels zullen nog altijd veruit de beste zijn die u ergens lezen kan. De academische overheid in al zijn vormen zal nog altijd beven bij het zien van onze edities. U zal, met andere woorden, nog meer lekkers krijgen om uw gesprekken met uw vrienden te voeden. We hebben zelfs een nieuw redactielokaal. U kan nu al uw bombrieven sturen naar Triomflaan 35 sturen! Wel duidelijk vermelden dat het voor De Moeial is, en niet voor Vrij Onderzoek. Onze huisgenoten krijgen immers al meer dan genoeg post!

Nu even snel overlopen wat er zo al is gebeurd tijdens onze verlengde rustpauze. Op de academische opening heeft de minister van onderwijs even komen meedelen dat de VUB niet op extra fondsen moet rekenen, in een speech die misschien eerder kon gegeven worden op het college van Denderwindeke. Goed onze rector heeft dan een eisenbundel in elkaar gestoken om toch de unieke situatie van Brussel te verduidelijken. Want uniek dat is ze zeker! Bijvoorbeeld in de alliantie met de UGent. Er was serieus wat tumult ontstaan bij het uitreiken van de gemeenschappelijke diploma's. De wijze heren van de oevers van Leie en Schelde vonden het niet nodig om de VUB hierop te vermelden. Niet dat het ging om een vergissing bij het lay-outen, maar omdat ze vonden dat het vermelden van de VUB geen toegevoegde waarde zou brengen op het diploma van de gemeenschappelijke opleidingen.

Ook de studentenraad zit niet stil. Onder de leiding van oud-LVSV voorzitter Thomas Donnez, zijn er wat verandering op til. Het pleidooi voor meer transparantie slaat aan; een open plenaire vergadering en de toegang tot de verslagen van de studentenraad zal gemakkelijker worden. Stappen waar wij bij De Moeial enkel maar voor kunnen applaudisseren. Hier stopt gelukkig de werklust niet van deze studentenraad. Er komt een discussie over hoe en welke projecten de studentenraad gaat subsidiëren. Er is al één informele vergadering geweest, waar er al een paar denkpijpen overlopen zijn betreffende deze materie. Concrete stappen zijn er nog niet ondernomen, buiten dat ze het er nog eens gaan over hebben tijdens het studentenraad-weekendje. Een weekendje op de kosten van de VUB, net zoals de grote jongens van het rectoraat dat hebben gedaan vorig jaar bij het in elkaar steken van het Algemeen Strategisch Plan (=

het financiële meerjarenplan voor de VUB). Niets op tegen dat de studentenraad aan de interne groepscohesie werkt, maar ze zijn al gaan bowlen op kosten van de VUB. Niets op tegen dat de studentenraad een weekend lang wilt discussiëren over interne reglementen, het financiële aspect van ondersteuningsbeleid, enzoverder. Enkel willen we opmerken dat in een tijd van financiële malaise aan de VUB, het misschien niet de meest passende keuze is om zo met geld om te springen. Vooral in het achterhoofd houden dat de Studentenraad het financiële controle-orgaan is voor zowel Vrij Onderzoek, De Moeial als het BSG! Uit eigen ervaring sprekend, laten ze dan wel terechte hun kritische stem luiden over ons beheer van publieke fondsen.

Dus is er met andere woorden: er is weer nood aan De Moeial. Tot zover we zelf niet zullen gaan bowlen, op weekendje vertrekken of een andere lucratieve manier vinden om aan teambuilding te werken. Of het zou gewoon kunnen dat we aan teambuilding proberen te werken door u elke maand op uw wenken te bedienen.

Vale ...

"I am a kind of paranoiac in reverse. I suspect people of plotting to make me happy."

- J. D. Salinger (1919 - 2010)

Hysteria & Paternalisme

Parameters van een publiek debat

DOOR NATHANIËL BOVIN

Correspondent uit Brussel
(Oorlogsgebied!)

In de verheven cirkels van het publieke debat, lijkt er de laatste tijd geen eind te komen aan de stroom van artikels waarin een wat surreëel debat gevoerd wordt over de toekomst van onze samenleving. Wat opvalt is het hoge fetisj-gehalte dat hier de kop op steekt. Er lijkt een niet aflatende drang om de problemen van onze maatschappij te herleiden tot enkele causale factoren. Factoren die dan liefst in de vaagst mogelijke bewoording aangeduid worden. Wanneer deze 'gesprekken' echter uit een wat breder perspectief bekeken worden, ontdekken we een aspect dat te pas en te onpas naar voren wordt geschoven: cultuur.

Democratisch despotisme eist een democratische esthetiek.

Laten we even terugspoelen naar begin dit schooljaar, toen plots een algemeen verbod op hoofddoeken in het onderwijs uit de bus viel. De reacties lieten niet op zich wachten. Verontwaardigd, venijnig, aanmoedigend ... maar gezien een deftige polemiek de vader van elke verdienstelijke ideologische discussie is kunnen we hier niet om treuren.

Na het eerste, wat onverwachte schot, kwam er al snel een reactie, en niet alleen uit de te verwachte hoek. Toen aan dhr. Walter Nonneman (Voorzitter *Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen* nvdr.) de eer te beurt viel om zijn academische openingsrede te geven, liet deze zich toch wel van een merkwaardige kant zien. Terwijl hij met scherp schoot over het verbod op het dragen van een hoofddoek in de GO! Scholen te Antwerpen, kon men de volgende – eerder gratuite - commentaar lezen: *“We zullen er in Antwerpen – zoals in alle West-Europese steden – mee moeten leren leven dat er meer en meer kleur zit in onze medemens.”*

Deze uitspraak is een type-voorbeeld van hoe door een bepaalde groep het debat gevoerd wordt. Sommigen blijven er blijkbaar van overtuigd dat religie en etniciteit onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn. Deze denkfout, welke ook in andere artikels over de kwestie indirect herhaald wordt, zorgt er mede voor dat het hele onderwerp in een bepaalde een taboesfeer terecht komt. Godsdienstkritiek in het zelfde hoekje drummen als rassentheorieën lijkt nefast voor enig dialoog omtrent de seculiere staat.

De grote ironie was natuurlijk dat dit net een courante gedachte is in het discours

dat het Vlaams Belang gebruikt. Waarbij deze een ideologisch uitgangspunt - een religie - aan een etnische redenering koppelt. Dit bezorgt moslims dan ook bij momenten haast raciale kenmerken. Het lijkt niet aangewezen om het discours over te nemen van de partij waarop men de felste kritiek uit, tenzij men natuurlijk graag de rol van het Trojaanse paard wil spelen. Merk op dat het hier blijkbaar gaat om 'culturele' factoren die elke zijde met 'sensibilisering' wilt bevechten.

“...nu rechts met de economische kleren van links is weggelopen [...] reageert links door met rechts zijn onderbroek aan de haal te gaan...”

Geminimaliseerd paternalisme?

Interessant was ook dat amper een dag later, een hele schare Vlaamse intellectuele prominenten in de Standaard voor een andere aanpak kwamen pleiten. Men schreef: *“Dit verhaal staat haaks op waardevolle Belgische en Vlaamse politieke tradities, zoals het levensbeschouwelijke pluralisme en het overlegmodel.”* De paternalistische toon waarin deze verklaring verder is opgesteld loopt inderdaad over van de 'belgitude', maar draagt daarbuiten uiteindelijk weinig bij aan de dialoog. Laten we de moslimgemeenschap dan ook eens behandelen als een volwassen lid van de samenleving, en niet als een onmondige adolescent. Louis-Paul Boon schreef ooit: *“Schop de mensen tot zij een geweten krijgen”*. Ik zou daaraan willen toevoegen, schop de gemeenschap tot zij een stem krijgt. Het feit dat in deze discussie blijkbaar de gedeelde cultuur van de participanten uit elk sociaal en maatschappelijk kader werd losgetrokken, zodoende dat de discussie in een vacuüm terecht kwam - liefst zonder de onderwerpen ervan er werkelijk in te betrekken - lijkt weinig bevorderend. De uitzondering die zich tot de middenklasse heeft weten op te werken - en zodoende wat sociaal kapitaal bezit - ten spijt.

De Islam is niet meer dan een ideologisch-levensbeschouwelijk uitgangspunt, en de discussie waar ze een stem in heeft moet uiteindelijk gevoerd worden op een niveau dat de 'bespreekbaarheid' niet als een zinnige vraag ervaart. Deze ratio moet dan echter aan beide zijden worden aanvaard. Ook door degenen die een zogenaamde 'moedige positie' innemen tegen de 'politiek correcte elite' - welke niemand echt schijnt te kunnen benoemen en waar men blijkbaar ook de impact niet van kan aanduiden. Een dergelijke invalshoek pleit voor een her-definiëring van de terminologie waarin het debat gevoerd wordt. Dit zou ook direct de interne heterogeniteit van de Islamitische bevolkingsgroep aan het licht brengen, wat zowel voor ons als hun het debat boven het niveau van absolute karikatuur zou kunnen verheffen. Op dit moment kan men enkel nog geeuwen wanneer het onderwerp aan bod komt.

De kleren van de keizer.

Goed, kritisch staan tegen over 'de Islam' is tegenwoordig *en vogue*. Is het u trouwens ook al opgevallen dat, nu rechts met de economische kleren van links is weggelopen tijdens de voorbije crisis, links schijnt te reageren door dan maar met rechts zijn onderbroek aan de haal te gaan? Plots nam Luckas Vander Taelen (Groen!) het op voor de Europese 'cultuur' en 'waarden'. Tot ieders verbazing bleek Brussel in slaap gevallen te zijn als voldane stad – waarin de bourgeoisie enkel bij momenten de naakte achterwerken van de 'peigne-culs' uit 'la Montalant' moesten trotseren – en wakker geworden in een middeleeuwse nachtmerrie waar men zich het leven niet veilig waande buiten de vertrouwde straten.

In deze nieuwe wereld, waar weldenkend links zich plots verplicht ziet om een middeleeuwse 'mea culpa' te slagen, liefst met een kat-met-negen-staarten, wordt de conversatie surrealistischer bij seconde.

Ook hier echter, lijkt 'cultuur' een interessante plaats in het debat in te nemen. Zo riep men op om de jongeren in 'her-opvoedingsgestichten' te plaatsen. Blijkbaar is 'criminaliteit' op zich aangeleerd gedrag, dat met enkele strenge lessen – waarbij we de roede niet mogen sparen, mijnheer! – uit de misleidde jongeling kan worden uitgebannen. Zero-tolerance was het nieuwe mode-woord, en de zo misleidde 'politiek correcte' middens, konden niet luid genoeg hun steun ervoor betuigen. Zelfs Charles Picquet wist op 'La Une' (*Mise au point* 07/02/10) mede te delen dat de problematiek te vinden was op het vlak van 'preventie, politie en justitie'. Om dat van de PS te horen, is op zijn minst *étonnant*.

Gezien de grootste bevolkingsgroep in Brussel momenteel tussen de 0 en 4 jaar is, lijkt meer 'blauw op straat' en politiehervorming eerder een pleister op de bloedende knie van de verbouwde middenklasse te zijn dan een werkelijke poging tot hervorming van de situatie. Wat echter interessant is aan heel de situatie, is dat het evenzeer een kwestie van cultuur is. Ook hier is het een 'criminele cultuur' die hervormt moet worden, en zijn er bespreekbare en on-bespreekbare onderwerpen. Het is dan ook de ironie zelve dat G. Verhofstadt van alle politieke voormannen net het perspectief tot de juiste proporties herleid wanneer hij schrijft: “...*mais nous savons bien que c'est moins l'islam qui pose problème que le manque de formation et le chômage*.” (Le Monde 11/02/10) Niettegenstaande de ietwat hilarisch 'woedende' antwoorden van zij die de identiteit als het hart van het bestaan ervaren, raakt Verhofstadt hier een interessant punt aan. Ook al maakte hij deze opmerking in verband met het Franse identiteitsdebat, ze heeft wel raakpunten met de Brusselse situatie. Spijtig genoeg drijft hij de redenering natuurlijk niet door om het sociaal-economisch systeem, waar hij zo'n

fervente aanhanger is, als een van de causale factoren voor dit probleem aan te duiden. Idem voor Sven Gatz. Blijkbaar hebben onze liberale vrienden wel de klok horen luiden, maar weten de klepel niet hangen. Het is lichtelijk amusant om hun poging tot het heroriënteren van de conversatie naar de onderliggende problematiek te zien vast lopen in een angst om daar ook daadwerkelijk conclusies uit te moeten trekken. Een blind vertrouwen in 'onderwijs' zal het niet doen.

Het grootste probleem waar we momenteel mee kampen, is dat het overgrote deel van de discussies die in onze uitgebreide publieke ruimte worden gehouden, een abstractie van het debat maken. Waarbij het onderwerp volledige uit zijn betekenisgevende context wordt gerukt, om dan met een relativistische noot te worden afgesloten. We kunnen uiteindelijk pas een discussie beginnen als de onderwerpen tot hun juiste proportie teruggebracht worden, namelijk discussies over levensbeschouwelijke keuzes die slechts indirect een impact hebben op de manier waarop onze maatschappij zich tot het individu verhoudt. Elk debat lijkt zich terug te plooiën op één of ander cultureel mechanisme, waarbij de macro-economische en de macro-sociale dynamiek naar de achtergrond verwezen wordt. De Groene Amsterdammer wees er enkele weken terug op dat Wilders onderwijl de beste der Gramscianen was, en er in geslaagd was om het publieke debat zo te herdefiniëren dat we de discussie op zijn voorwaarden voeren. Als politiek links geen eigen project weet voor te stellen, zal dit per definitie niet veranderen, daar de status-quo automatisch een verrechtsing van het gesprek inhoudt. Op een zulke manier blijft repressie het enige antwoord dat ingang zal vinden en blijft een structurele oplossing een verre droom. Zoals Guy Bedos schreef in 1934: "*Il devient difficile d'être de gauche. Surtout quand on n'est pas de droite.*"

Een bezoek aan de MegaErotica Beurs

Exhibitionisme

DOOR OLIVIER DIELEMAN

Het voorstel was er, maar niet veel vrienden zagen het zitten om daadwerkelijk mee te gaan. Verschillende uitvluchten werden aangehaald, andere lieten dan weer niets van zich weten. Uiteindelijk bleef er een kern van vier over: Ik en mijn vriendin, mijn beste jeugdvriendin en na enige overtuiging ook één van mijn beste vrienden. Het was ongeveer 14 uur toen we bij de ingang arriveerden. Aangezien het ons eerste erotisch getinte evenement was, waren er toch wel enkele niet te ontkennen zenuwen aanwezig, welke wel voor de nodige spanning en verwachtingen zorgden. Het ticket kost normaal gezien €20 p.p., maar het was slechts €15 p.p. voor de slimmeriken die de kortingsbon op de *homepage* van de beurs zelf hadden uitgeprint.

Na het daadwerkelijk binnentreden van de beurs, bleek de sfeer redelijk duidelijk en minder confronterend dan we gedacht hadden. Het is wel degelijk een gewone beurs, iets donkerder dan een ander en met hier en daar een podium. Ook de bezoekers vielen goed mee: grotendeels normale mensen in normale kledij, enkele speciale gevallen in minder normale kledij en dan nog een minderheid die men als freaks zou kunnen bestempelen. Die deden echter niemand kwaad en waren waarschijnlijk de meest verlegen bezoekers. Bij onze eerste rondgang was er veel te bewonderen. Een hoop speeltjes in alle vormen en kleuren, lingerie, verschillende gels, condooms en maskers - Leder en gevederd, je weet wel, die mooiere en iets stilistische maskers -. Er waren niet enkel standjes van deze soort te bewonderen, ook limousines, gezelschapsspelen (erotisch getint weliswaar) en fotografische wonders werden tentoongesteld. Er waren onder andere ook een mensen die de nieuwe generatie tampons aan het publiek wilden voorstellen. Inderdaad, er is een nieuwe generatie! Schreeuw het van de daken! Deze ronde, rozige sponsjes zouden het mogelijk maken om seks te hebben en andere, minder interessante, activiteiten aan te vaten tijdens die vervelende

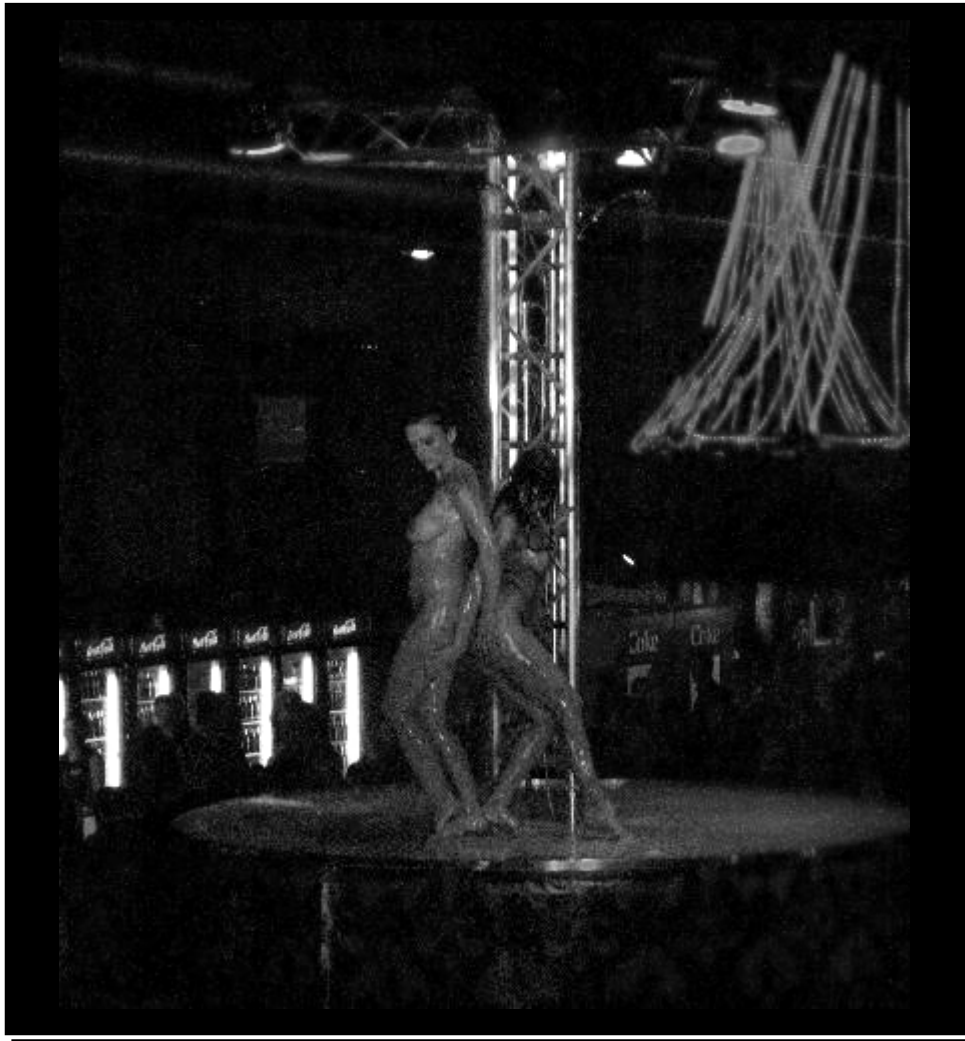
periode. Ook zou hij 2 gram vocht kunnen absorberen! De meisjes onder ons kregen er alvast een mee om te proberen. Voor de nieuwsgierige studentes onder ons, het product gaat onder de naam Gynotex en er is zowel een natte als een droge versie verkrijgbaar ... wat dat ook mag voorstellen.

Anyway, ons avontuur voortzettende, besloten we eens een kijkje te gaan nemen in de beruchte hal 2. Er werd ons duidelijk gemaakt wat er ons te wachten stond met grote borden: "*Opgelet! U betreedt de harde penetratie zone, terugkeren kan nu nog!*". We zijn de 'rote Apocalyps' waarschuwingen nog niet gepasseerd of we botsen tegen een blijde snoepkraam! Na de visuele verwarring kom ik tot het besluit dat 'stoute' volwassenen, blijkbaar ook wel zoetebekken zijn. Mijn vriendin stond alvast te likkebaarden. Even verder passeren we de ingang voor het swingerscafé, waar het best wel gezellig leek. Er diende wel een 'entree' van vijf euro per koppel betaald te worden. Nog wat verder was er een ingang waar men voor vijftien euro een handdoek en condoom kreeg, en voyeur mocht gaan

spelen bij een grote kamer waar schijnbaar een gang-bang bezig was. Niet bepaald geïnteresseerd en door afkeer van een ophoping van de meeste freaks die op de beurs aanwezig waren, zijn we doorgegaan. Vervolgens kwamen we aan het einde van de gang, waar duidelijk iets te doen was. In een strandstoel zat een, met make-up volgesmeerde, vrouw die de middelbare leeftijd net gepasseerd was. Deze vrouw was bezig een show te geven met wat vroeger waarschijnlijk een mooie vagina was geweest. Na even nieuwsgierig kijken, hielden we het voor bekeken en besloten we terug te gaan van waar we vandaan kwamen. Op onze weg terug, passeren we even verder blijkbaar de voorstelling van de nieuwe Studio vibrator, een model dat een slordige €120 kost als ik me goed herinner. Deze voorstelling ging natuurlijk gepaard met een voorbeeld van gebruik, waarbij een jonge dame naakt, met benen gespreid op een stoel de kwaliteiten van de nieuwe Studio presenteerde voor het publiek. Dit onder begeleiding van een blijde Nederlander, die het hele gebeuren verzorgde van het nodige commentaar. Na een luid, hevig orgasme dat toevallig juist losbarstte

"Deze vrouw was bezig een show te geven met wat vroeger waarschijnlijk een mooie vagina was geweest"

"Het was dan ook heel aantrekkelijk om er gewoon naakt bij te gaan zitten"

na de aankondiging van de presentator, begon er achter ons de opstelling van een geheel ander spektakel. Er werd alvast een oudere vrouw met touw ingewikkeld, terwijl een andere vrouw, die - veronderstel ik - deel uitmaakte van de voorstelling, stond te wachten gekleed in een slagersschort. Niet bepaald ons ding, dus besloten we eens wat te eten te gaan halen, geen idee of de slagersschort daar iets mee te maken had.

Terwijl we ons frietkotvoedsel aan het verorberen waren, konden we genieten van een wet T-shirt contest op het hoofdpodium, waarna enkele T-shirts het publiek in verdwenen. Deze show werd opgevolgd door een wedstrijd tussen drie vrijwillig deelnemende koppels. Niet zo boeiend, maar met een beetje onnozel doen en wat zeveren kon je wel € 250 aan accessoires winnen, en elk koppel

kreeg sowieso een troostprijs, wat dat dan ook mocht wezen. Na het uitkiezen van onze eigen speeltjes, was er weer een volgende reeks shows begonnen. Dit waren duidelijk de betere shows van de avond: kostuums, vuur spuwen, lingerie, drag queens, striptease, en indrukwekkend paaldansen waren onder andere aan de orde. Dit allemaal gebracht met de nodige show. Ons vrouwelijk gezelschap bleek dit ook best entertainend te vinden. Na dit alles was er nog een 'schuimcatch' tussen twee lieflijke dames die elkaar achteraf gezien toch blijkbaar graag hadden. Heel graag zelfs, want even later stonden ze elkaar intiem te kussen onder een toch wel heel openbare douche op het podium.

We besloten voor we doorgingen nog iets te drinken in het swingerscafé, omdat het daar zo gezellig leek. Het was daar

inderdaad heel leuk gedecoreerd, maar de drank was er niet bepaald goedkoop. Toen we even om de wand achter ons keken, zagen we iets dat we voorheen nog niet gezien hadden. Een redelijk donkere ruimte, belicht met blacklights en met voor ons een jacuzzi waarin enkele naakte koppels zaten! En nog wat verder, bankjes, met nog meer naakte koppeltjes! Sommige waren heel druk bezig met elkaar of met omringenden. Andere zaten dan weer rustig en gezellig met elkaar te babbelen. We mochten even binnen gaan, maar al vlug werden we overvallen door een gevoel van ongemak. Niet omdat het daar vol naakte koppeltjes zat, maar omdat wij daar zo gekleed stonden te wezen. Het leek er trouwens heel gezellig, iedereen zat er heel ontspannen bij. De sfeer die er heerste was er een van vrijheid, acceptatie en respect. Het was dan ook heel aantrekkelijk om er gewoon naakt bij te gaan zitten. De gemiddelde leeftijd lag ook lager dan je zou verwachten: hier waren enkel twintigers en dertigers te bespeuren.

Ondertussen was het al redelijk laat, dus besloten we huiswaarts te keren, een ervaring rijker. Erotica hoeft niet altijd pervers en ordinair te zijn, de shows spraken dit duidelijk tegen. Ook het publiek bestaat niet uit freaks, maar normale mensen zoals jij en ik. Natuurlijk is niet alles wat je daar vindt voor iedereen weggelegd, maar het is mooi hoe elk zijn seksuele interesses heeft en deze durft uit te drukken in een gemeenschap die hiervoor open staat. Het was een aangename confrontatie die een breder licht liet schijnen op de erotische wereld van vandaag. Ons zien ze nog terug!

De dood van links

Iemand moest de trekker toch overhalen?

DOOR PIET VAN DE VELDE

Chef politiek en misantropie

We spreken begin de jaren 'noughties'. Dubya was net tot president verkozen - voor de eerste maal - , Blair had zijn New Labour, Duitsland nog een Schröder en Frankrijk hield nog een beetje van Chirac. Het activisme begon langzaam terug op te bouwen, geïllustreerd door Gotenburg en Genua. Lector van *superbabes* zoals Naomi Klein en Noreena Hertz waren *the talk of the town*. Enfin, links wou de term links niet meer gebruiken omdat deze benaming niet meer het hele gamma der bewegingen dekte. In de plaats kregen we de anti-globalisten, later *ge-rebrand* met het vriendelijkere 'anders-globalisten'. Gelukkig bleef de Franse kwaliteitskrant *Le Monde Diplomatique* de term anti-mondialisten wel gebruiken. Op een mooi septemberochtend kregen Atta en zijn vriendjes echter ineens het geniaal idee om in torens te vliegen, en de lichten gingen uit. Het lijkt het moment om eens te analyseren waar links de mist is ingegaan, en tijd om het project te herdenken.

Where did we go wrong?

Net zoals na '68, begon de contra-reformatie zich onmiddellijk in te zetten. De eerste barsten waren al voldoende om de beweging uit elkaar te slaan. In de politiek werd er direct op gereageerd met simpele slogans: "*Bij mij zijt ge veilig*" en "*Change, Yes We Can*" ... zoek zelf de gelijkenis met respectievelijk Wim Helsen & de beginmelodie van het kinderprogramma Bob de Bouwer. Hoe is het zo ver kunnen komen? Eerst hadden we schrik van de vreemdeling op de straat en later kortstondig van de economische wereld. Hoe lossen we dat op?

We zijn verslaafd geraakt aan angst, de olie voor de motor voor de vrije markt en conservatisme. Ik hoor de historici onder ons al zeggen: "*dat is niet echt een nieuwe techniek*". Bij de uitvinders van het idee om de bevolking in een greep van angst te houden zijn de Duitse grappenmakers; de Nazi's . Tijdens de koude oorlog gebruikten de zowel de V.S.A. als de Soviet Unie ook

gelijkaardige technieken. Hier in West-Europa maakten we kennis met het Gladio-netwerk. Een netwerk dat initieel als doel had communistische ideeën en aspiraties de kop in te drukken. Het heeft in België tot 7 november 1990 geduurd eer een Guy Coeme, toenmalige minister defensie in de regering Martens, tijdens een parlementaire zitting het bestaan van dit netwerk bevestigde. Het heeft dan verder nog tot 1995 geduurd toen de Commissie I haar bevindingen publiceerde en de *secties* (*Service de documentation, de renseignements et d'action VII - Sectie training, communicatie en documentatie*) van de staatsveiligheid ontbond omdat ze aan banditisme & het destabiliseren van de staat schuldig bevonden waren.

Angst alom, maar wel voor de vermeende terroristen en minder voor de realiteit. Kijk naar de recentere beelden in de media over Brussel. Dezelfde dag dat er in Halle een gewapende bankoverval werd gepleegd, vond de redactie van De Morgen het belangrijk om een "bijna gevecht" in Brussel bij de hoofdartikels op haar website te plaatsen.

Gelukkig viel er een muur omver in Berlijn op het einde van de jaren '80 en moesten Gorbatsjov en zijn moedervlek de baan ruimen voor Jeltsin.

Einde communisme, Fukuyama kreeg gelijk en de rational choice theory werd '*santo subito*' verklaard!

De golden nineties kwamen er aan!

Nu goed, na 50 jaar een zeer dualistisch strijd te voeren over de hele aardbol kreeg je twee concrete gevolgen. Een substantiële erfenis van een buitenlandse politiek van zowel de V.S.A. als haar bondgenoten aan de ene, als de aanname van alle theologische aspecten van het vrije markt denken aan de andere kant.

Het legaat van de gevoerde politiek is het bewijs dat er nooit rekening gehouden wordt met de intrinsieke kenmerken van de lokale situatie. Zo werd Hamas een tijd lang gesteund door de CIA en Mossad. Dit om een interne machtsstrijd tegen de PLO van Yasser Arafat aan te moedigen. De laatstgenoemde haar inspiraties waren immers veel te rood. De Amerikaanse steun aan de Taliban ten tijde van de Sovjetinvasie is ook een mooie parallel.

Maar niet enkel in het Midden-Oosten vertrouwden ze op deze techniek, in hun eigen achtertuin deden ze hetzelfde, net als in Afrika en Azië. De verklaring achter het succes van de Solidarnosc beweging in Polen, die ook Amerikaanse steun kreeg, is ook ten dele toe te schrijven aan deze interventies. Deze beweging wordt te vaak eenvoudig bestempeld als het samenkomen van anti-Sovjet en Katholieke krachten tegen het goddeloze, centralistische en tirannieke Sovjet bestuur. Nu even van dichterbij geanalyseerd, merk je dat het draagvlak van Solidarnosc groter is dan een paar anti-Sovjets en Katholieken. Het was een maatschappelijke verbond van intellectuelen, arbeiders en priesters (in de rol van bevrijdingstheologen, zoals ook vaker in Latijns-Amerika).

Het tweede deel van het legaat omvat het aanvaarden van de spelregels van de vrije markt als nieuwe theologie. De overwinning van het liberale gedachtegoed werd een godsdienst, en net zoals elke godsdienst is deze gebaseerd op dogma's. Fukuyama werd een van de nieuwe evangelisten, wiens redenering op zijn minst als "modernistisch" kunnen omschreven worden. De vrije markt had gewonnen en de winnaars schrijven nog altijd de geschiedenis. Vrijheid werd gedefinieerd zoals Sir Isaiah Berlin deze had omschreven in zijn essay '*Two Concepts of Liberty*'. Positieve vrijheid is er een met een perverse bijklank. Het is de vrijheid die ontstaat wanneer de massa op straat komt en probeert een eigen samenleving te creëren. Deze lijkt echter gedoemd tot falen, waarbij de samenleving met producten in de grootorde van een Robbespiere of een Lenin blijft zitten. Producten waar terreur en tirannie uit ontstaan. De oorzaak hiervan is dat de mens, om een betere samenleving te maken, ook een betere mens moet worden. Daarom was Isaiah Berlin voorstander van de negatieve vrijheid. Een "veiliger" vrijheid die macht wou terugdringen binnen een liberale visie van de vrijheid. De mensheid werd langzamerhand gereduceerd tot een aantal genotsmaximaliserende, haast krampachtige wezens met een geprojecteerd beeld van vrijheid.

Het was namelijk deze vorm van vrijheid, die ons in staat zou stellen om te kopen wat we wilden en te doen of wat we wilden ... of niet?

De laatste wals en dan een plaatje van Bikini GRRRLS With Machine Guns!

Toen er toch vragen werden gesteld bij zijne heiligheid 'de vrije markt' - vanaf de WTO bijeenkomst in Seattle, over de protesten tegen de oorlog in Irak tot de recente huizen crisis - werden deze opmerkingen gedestabiliseerd door de woorden 'crisis' en 'wij weten het beter'. Het angstgevoel deed weer zijn intrede in de huiskamer: terroristen, economische malaise, enzovoort ... De publieke acties waren overbodig, want als we braaf luisterden dan zou het allemaal weer in orde komen. Daarom dient er zich toch een tegenstem op te werpen.

Feminisme is een handleiding hiertoe. Van Olympe de Gouges tijdens de Franse revolutie naar de suffragettes voor het stemrecht over de Beauvoir langs Susan Sontag tot heden ten dage. Feminisme is niet altijd een fluwelen revolutie geweest. De levensloop van Emma Goldman getuigt hier maar al te duidelijk over. Haar actieve rol binnen de beweging, als ook binnen andere sociale conflicten zoals de Spaanse Burgeroorlog, wijzen op de kracht van de positieve vrijheid. Dit omdat ze streeft naar zowel sociale als individuele zelfverbetering.

De eerste klap die feminisme heeft moeten incasseren, was het bankroet van de hippie beweging. De tweede was de reducering van het economische gedachtegoed van de jaren negentig tot nu. De hippie-beweging was een belangrijke stap in de ontwikkeling van een tegencultuur, maar het was slechts een halve stap en een actie die spoedig ontaarde. De hippie beweging is lovenswaardig in haar DIY-mentaliteit, maar heeft zichzelf verloren in het laissez-faire principe. Het vertekend beeld van de vrouwen die een beha verbranden, zijn niet het toonbeeld van feminisme. Het is een karikaturale afzwakking van een groter idee van emancipatie, maar een beeld dat blijft plakken. Zodus kwamen we tot de truc met de duif. Een eenduidig beeld in de plaats van het complex geheel, waardoor een beweging kan gemarginaliseerd worden. Met als gevolg dat we tegenwoordig tijdschriften en televisieseries hebben die voorschrijven wat een vrouw is. De tweede klap kwam

er op een economische wijze. In de plaats van economische gelijkheid te kunnen garanderen door vrouwen eindelijk even veel te laten verdienen als mannen, kwam men in de jaren negentig op het idee dat we ze meer keuze dienden te geven om te spenderen. Dan zijn vrouwen daar toch gelijk in. Van gelijke lonen geen sprake, maar van een overvloed van keuze wel.

Het andere nadeel Isaiah Berlin ons voor waarschuwde, is dat bij positieve vrijheid terreur en geweld hand in hand gaan. Zeker als je naar de neprocessen kijkt van de Sovjet-Unie, die hij en zijn familie ontvluchtten tijdens de Russische Revolutie. Uiteindelijk vergeet hij dan zelf wel te kijken naar het Rosenberg proces – Joodse koppel (later bleek onterecht) veroordeeld tot de doodstraf wegens landverraad - of elke ander politiek proces ten tijde van de heksenjacht van McCarthy.

Ook met betrekking tot het gebruik van geweld, is het plaatje niet louter zwart-wit. Om de huisfilosoof Jean-Paul Sartre even te citeren: «*C'est une arme terrible, mais les opprimés pauvres n'en n'ont pas d'autre.*» Of denkt u werkelijk dat de strijd voor gelijke rechten overal in de wereld zo gemakkelijk gaat? Als je kijkt naar de Algerijnse onafhankelijkheidsstrijd, het studentenprotest in 1968 of de strijd van the Black Panthers in Amerika? Uiteindelijk zijn er voorbeelden genoeg beschikbaar waarin geweld en onderdrukking zich afspelen in een

schemerzone voorbij het goed en kwaad.

De trekker omhalen

De algemene tendens van de jaren negentig bleek dan ook een mars richting centrum door zowat elke partij. Omdat de hoger beschreven gedachtegangen niet meer in vraag gesteld worden, kreeg je als gevolg voor links dat het zelf kon reken op minder steun. Iets dat ze uiteindelijk aan zichzelf te danken hebben. Het anti-intellectuele klimaat waar we vandaag in vastzitten wordt ook gevoeld door een linkse beweging die slaafs volgt in het discours van de negatieve vrijheid. Het gebrek aan strijdpunten en het gebrek aan een groeibodem voor nieuwe ideeën zijn causale factoren hierin. De samenleving is nog altijd meer dan de optelsom van individuen en moet leren rekening houden met de meerwaarde van het individu in het collectief. Publieke acties zijn ook nu nog nodig, omdat we onszelf tot vrijheid moeten kunnen forceren. Verandering is mogelijk, maar die zal niet op een gouden blaadje gepresenteerd worden. We zullen zelf moeten investeren in deze veranderingen, anders zullen we eeuwig de status-quo blijven voeden.

Een winters feit

Fictie

DOOR RUBEN CLAESENT

Hertog Hendrik II van Brabant krabde aan zijn vaal geworden snor. Zijn ooit zo tot de verbeelding sprekende moustache was nu geworden tot een bonte verzameling neushaar van allerlei slag. Met een passend gevoel voor weemoed overschouwde hij zijn land, zijn hertogdom, zijn Brabant. Hij was niet enkel ten einde raad, maar ook aan zijn Latijn zou weldra een halt toegeroepen worden, dat voelde hij. Hij was moe. Hij had veel hoogtes gekend in zijn met strijd doorspekte leven, maar deze laatste veldslag, neen, die zou hij niet meer aanvoeren.

De duivel had zich meester gemaakt van het kwartier Brussel en Complete Anarchie tot zijn assistent gekroond. Die had op zijn beurt dan weer een menselijk

gedaante aangenomen in de vorm van Alfred van Thielen, die zich samen met achttien andere gowleiders meester had gemaakt van het prestigieuze Brussels kwartier. Stadsmuren, die stonden er tegen de tocht en om hier en daar een legertje te stuiten. De vreemdeling kreeg hier geen nare behandeling van een rechtje minder en een plichtje meer, neen, in Brussel was de vreemde welkom.

Maar er heerste straffeloosheid in het kwartier. Blijkbaar waren de vreemden toch niet zo netjes als Alfred en de Achttien Anarchisten gedacht hadden. Goed, ze wisten dat een open stadspoort een heleboel schorriemorrie zou aantrekken, maar bestond er niet zoiets als universele menselijke normen en waarden die zo'n zootje ongeregeld, al was het maar een klein beetje, in pacht hebben? Ach, Alfred en de Achttien Anarchisten trokken zich er niet al te veel van aan en genoten van hun leventje in de beminnelijke burchtjes van de Brusselse bossen.

Maar intussen had Hertog Hendrik II van Brabant alle grip verloren op zijn Brussels kwartier. Hij had zich nochtans niks te verwijten, zo dacht hij bij zichzelf. Met alle middelen had hij Alfred en de zijnen willen dwarsbomen, maar uiteindelijk gaat het hier wel om een rechtstreekse gezant van de Duivel, en aangezien Hendrik hem te gepasten tijde ook wel eens een handje pleegde te geven, moest hij daar toch een

beetje diplomatisch mee omgaan. Via enkele contacten ter plaatse had hij aanvankelijk nog een avant-gardistisch vazallegertje van champetters aan zijn zijde, die indertijd nog in heel het Brussels kwartier hun taak mochten uitoefenen, maar sinds ook iedere Anarchist zijn grenzen ging afbakenen, was dat onmogelijk worden. Alfred en de Achttien Anarchisten hielden het graafschap in een wurggreep en riepen zelfs in koor om meer zilverlingen, om een einde te maken aan de straffeloosheid in dat 'oord der verderf'. Hertog Hendrik probeerde de boot af te houden, maar de Duivel, die hou je toch beter wat te vriend.

En zo zat Hertog Hendrik in zijn stoel, te wachten op zijn dood maar niet zonder terug te denken aan beter tijden. Zijn gezag, zijn eer, zijn bestaan, was echter niet meer. Een bonte bende van cowboys met hier en daar een legertje huurlingen als hoeders van de wet, die soms en soms niet de grenzen van hun buur-Anarchist mochten overschrijden, die tegelijkertijd geniepig gniffelden omdat hun Anarchist hier en daar een zilverling liet vallen. En de Duivel, ach, Hertog Hendrik had hem al enkele keren de hand mogen schudden, en nu zal hij opgelucht zijn als hij binnenkort meer dan dat doet en hem aan de hellepoort afzet; of volstaat een laatste kasteeltje als offer aan de Kerk, voor zijn zonden, om dat lot te ontlopen?

Traditioneel & Progressief: Frida Kahlo

Tentoonstelling

DOOR ELKE WILLEMS

Tierra y Libertad schreeuwden ze ooit. Zo'n vaart zal het nu wel niet lopen. Toch wordt het straatbeeld in onze hoofdstad 100 jaar later gedomineerd door Mexico en zijn onstuimig verleden. Diaz wankelde, Frida Kahlo werd geboren. Nooit eerder verliet Frida Kahlo's realiteit haar Mexicaanse thuishaven. Sinds enkele weken zijn ze in de Bozar te aanschouwen. Diep in het Paleis voor Schone Kunsten probeert de tentoonstelling een blik te werpen op haar meeslepend verhaal. Ze is een decadente communiste, een vrouwelijk kind, innemende schoonheid en afstotelijke lelijkheid. Frida Kahlo was, en is controversé. Ook vandaag is het een ondankbare en haast onmogelijke taak haar leven te vatten.

Santa Frida

Haar leven begon als tragedie. Polio en een Verkeersongeluk kleurden de eerste pagina's van wat een zwart boek zou worden. *El camión* vat treffend de willekeur van het ongeluk. Tegenspoed bleek een rode draad, van Kahlo wordt gezegd dat ze letterlijk 'per ongeluk' aan

de schildersezels is beland, want zoals haar werk laat merken, genoot ze geen academische opleiding. Fanatieke kunsthistorici proberen haar werk als surrealistisch te bestempelen, met de intussen beruchte en tegenstrijdige woorden 'Nunca pinté sueños, pinté mi propia realidad' (nooit schilderde ik dromen, ik schilderde mijn eigen realiteit) snoerde ze hen speels en gevat de mond. Haar werk was haar leven. Er bestaat geen betere biografie van deze rusteloze vrouw. Aangrijpende voorbeelden zijn de werken 'Hospital Henry Ford' en 'Frida y el aborto'. Het zijn schrijnende scènes die verwijzen naar de talloze miskramen die haar geluk als vrouw ondermijnden. Ook haar relatie met de populaire kunstenaar Diego Riviera was één van de vele ongrijpbare aspecten uit het leven van Kahlo.

Mexicanidad én de rode vaandel

Was Frida Kahlo geëngageerd communiste om de ideologie of omdat het linkse gedachtegoed indruiste tegen het Mexicaanse establishment? Vanwaar de excentrieke klederdracht en de kortstondige relatie met Leon Trotski? Dit zijn slechts enkele vraagtekens waar de

tentoonstelling je niet vanaf helpt. Traditioneel en progressief. Ook in haar politieke denken blijft Frida Kahlo een raadsel.

Frida blijft te bewonderen tot 18 april in de Brusselse Bozar. Tickets -26: €5

Poëzie: Etienne Cornelis

Rijmpret!

wat haat ik die slapeloze nachten
wanneer er duizend dromen op mij
wachten
om de werkelijkheid te verzachten
vruchteloos blijf ik trachten
te ontsnappen aan de gedachten
die mijn geest versmachten
alles wat ik heb
zou ik verpachten
om te ontsnappen
aan die slapeloze nachten

Identiteit, interculturaliteit & jongeren in Brussel

Een interview met Bleri Lleshi

DOOR NATHANIËL BOVIN

Onlangs verscheen Identiteit en interculturaliteit. Identiteitsconstructie bij jongeren in Brussel, een interdisciplinaire kijk op de Brusselse realiteit, samengesteld door Bleri Lleshi en Marc Van den Bossche. Naar aanleiding van deze publicatie organiseerde het Vlaams-Nederlands Huis deBuren een debat over hetzelfde thema. Na afloop sprak de Moical met Bleri Lleshi over zijn nieuwste werk en zijn visie op de Brusselse problematiek zoals we die dagelijks ervaren in de Brusselse straten.

De Moical: Hoe bent u op het idee gekomen om over dit thema te schrijven?

Bleri Lleshi: Ongeveer een jaar geleden kreeg ik de opdracht om een onderzoek te doen naar identiteitsconstructie bij jongeren in Brussel. De bedoeling was om zo de spanningen die bij verschillende groepen leven beter te begrijpen en in de kijker te zetten. We wilden begrijpen hoe jongeren hun leefwereld ervaren, wat hun denkbeelden zijn en misschien belangrijker, wat hun idealen zijn. Oorspronkelijk was het de bedoeling om met dit materiaal een beleidsnota op te stellen, maar het onderzoek heeft uiteindelijk ook geleid tot een documentaire (Bxl stad zonder eigenaar, die overigens op 3 maart te zien is op de VUB, nvdr.). Hiermee proberen we de jongeren ook een stem te geven binnen het beleid en natuurlijk ook de bredere samenleving betrekken bij de problematiek.

DM: Heeft dat onderzoek dan ook bijgedragen tot het samenstellen van het boek?

Lleshi: Het onderzoek was de directe aanleiding. Ik was al bezig met interculturele dialoog en gesprek tijdens mijn studies: het was het thema van mijn masterproef. Voor het boek zelf leek het me interessant om mensen te

bevragen die de problematiek vanuit verschillende hoeken bekijken. Ik ben op enkele mensen afgestapt en ik kreeg meteen een positieve respons. In Identiteit en interculturaliteit hanteer ik dan ook een filosofische, sociologische, antropologische en politieke invalshoek. Ik wou ook breken met de klassieke manier van onderzoeken, waar enkel de onderzoeker zelf aan het woord komt. Dat heb ik gedaan door twee van de participanten uit het project zelf aan het woord te laten. De bedoeling van dit boek is niet om enkel de academische wereld te bereiken: we hebben geprobeerd om de doelgroep zo breed mogelijk te houden. We willen ook de jongeren, de studenten en het socio-economisch-cultureel middenveld bereiken.

DM: Bij het lezen van uw bijdrage in Identiteit en interculturaliteit en tijdens het debat dat bij de voorstelling van het boek hoorde, viel het me op dat op momenten geschermd werd met termen als 'etnisch-culturele minderheid'. Maken zulke brede begrippen het debat niet eerder complexer dan duidelijker?

Lleshi: Ja, natuurlijk is het ergens een veralgemening. Dat is ook voornamelijk waar Sibon Kanobana het over heeft in zijn bijdrage tot het boek. Kanobana zal hetzelfde argument maken. Hij is iemand die in Brussel is opgegroeid met een Congolese achtergrond, maar tegelijkertijd is hij een Vlaming tot en met. Voor mij is het voornamelijk een discussie die academici graag voeren. Een discussie waarin men het over semantiek heeft en de definitie van bepaalde concepten. Is het toegestaan om een term als 'allochtoon' te gebruiken of niet, enzovoort. Dat probeer ik hier toch te vermijden.

DM: Het is inderdaad ietwat een academische discussie, maar het lijkt me toch politiek relevant. Kijk nu bijvoorbeeld naar het hoofddoekendebat en de reactie daarop, waarbij het debat in haast etnische termen gevoerd wordt. Hoewel het duidelijk over een

culturele en religieuze praktijk gaat.

Lleshi: Het is een heel mooie constructie die daar gemaakt wordt. Waarom wordt zo'n constructie gemaakt, en waarom blijven ze die gebruiken? Volgens mij vloeit dat voort uit de drang van de politieke machthebbers om mensen te definiëren en te klasseren om te zien wat men hen al dan niet kan, mag of moet geven. Dat is de kern van het multiculturalisme zoals uitgedacht en aangeleerd binnen het neo-liberale systeem. Zij hebben de macht over de definities, terwijl ze ons juist willen laten geloven dat ze ons vrijheid zonder inmenging bieden.

DM: In uw boek heeft u het over een problematisering van de 'Ander', de problematisering van de identiteit van bepaalde minderheidsgroepen. Ik mis aandacht voor wat we de 'polyvocaliteit' van de meerderheid kunnen noemen.

Lleshi: Inderdaad, er is een grotere pluraliteit bij de meerderheid dan naar voren komt binnen het boek, maar men moet natuurlijk ergens simplificeren binnen de ruimte die toebedeeld wordt. Als ik probeer een analyse te maken van bepaalde politiek en sociale mechanismen is het niet altijd mogelijk om de complexiteit in al zijn nuance voor te stellen. Om uiteindelijk tot een conclusie te kunnen komen, is het nodig om een bepaalde entiteit wat te sterk te simplificeren. We zien uiteindelijk ook dat er bijvoorbeeld middenklasse 'elite-allochtonen' zijn die een nog hardere houding tegenover de jongeren innemen dan de bredere samenleving. Ze hebben het 'gemaakt', dus iedereen die de kans krijgt zou het kunnen maken, of dat is toch hun argument. Een argument dat heel populair is binnen rechtse en extreem-rechtse kringen. Een voorbeeld van hoe sterk de nuances kunnen zijn.

DM: Zou het dan misschien niet interessanter zijn om het debat eerder binnen een terminologie van sociale verschillen, klassenverschillen te plaatsen

dan te werken met een terminologie die uitgaat van 'discriminatie' en 'racisme'? Werkt een geladen woord als 'racisme' niet contra-productief?

Lleshi: Waarom gebruik ik een dergelijke terminologie? Voornamelijk omdat ik ook de huidige situatie wil analyseren. Als ik het enkel over klassenverschillen zou hebben, en het racisme niet betrekken in de analyse, zou dit moeilijk gaan. Racisme wordt vandaag onderschat als een probleem. Sommigen aan de linkerkant zullen bijvoorbeeld amper nog spreken over de culturele, sociale, politieke of economische problemen van de 'onderklasse'. Ze spoelen zich misschien eens de mond met een concept als 'socio-economisch', maar meer dan twee zinnen wijden ze er niet aan. Racisme durven ze al helemaal niet meer aan te kaarten. Discriminatie in Brussel is echter een realiteit. Een realiteit die we moeten durven aanklagen.

DM: Racisme is in onze samenleving natuurlijk een dagelijkse realiteit: iedereen is racistisch tot een bepaald niveau. Het probleem lijkt echter dat

hier in het verleden te veel op gehamerd is, wat contra-productief blijkt te werken. Dit is waar partijen als LDD en Vlaams Belang op inspelen. Is het niet zo dat net de socio-economische realiteit bijna helemaal op de achtergrond geraakt is?

Lleshi: Dat is uiteindelijk mijn probleem met links, niet enkel in België maar in heel Europa. Volgens mij zijn de grootste problemen vandaag de structurele problemen: ongelijkheid, armoede en uitsluiting. Links laat zich echter volledig leiden door het discours van rechts tot zelfs extreem-rechts. Het is 'reactiepolitiek' geworden. Racisme speelt zich af in de praktijk, maar als je op beleidsniveau woorden als racisme of discriminatie laat vallen wordt je niet meer serieus genomen. Het probleem voor links is uiteindelijk dat het geen eigen project meer heeft. Een positief project had er al heel lang moeten komen, maar dat gebeurt niet. Hier is volgens mij '68 een belangrijk keerpunt geweest. Toen is 'links' beginnen meestappen in het culturele discours waarbij ze diepere veranderingen in het uiteindelijk

maatschappelijke systeem als onmogelijk afschreven. Ze zijn mee ingestapt in wat uiteindelijk het dominante neo-liberale discours is geworden.

DM: In Identiteit en interculturaliteit stelt u dialoog voor als eerste stap. Hoe ziet u dat eigenlijk concreet?

Lleshi: Voor mij zit er in een dialoog altijd een bepaalde machtsrelatie verval. Een dialoog moet naar een bepaalde gelijkheid streven. Macht kan niet enkel in een richting stromen en kan niet alleen in de handen van enkelingen zijn. Degene die het discours domineert zal immers niet geïnteresseerd zijn om aan de onderklasse als een stem te geven. Een dialoog staat voor mij gelijk aan actie om tot een transformatie te komen. Ik wil dus via een 'dialoog' mobiliseren. Een stem geven aan hen die geen stem hebben en laten zien hoe belangrijk het is dat ze die stem, die macht, zelf vragen. Hierbij kan het middenveld een belangrijk rol spelen, maar dan moet het zich anders gaan organiseren.

Het middenveld moet niet hondjespolitiek van de overheid volgen, maar moet er net kritisch tegenover kunnen staan.

DM: Is hierbij het idee dan niet om uiteindelijk de fundamentele dynamiek van de samenleving te veranderen?

Lleshi: Ja, en dit kan op verschillende manieren gebeuren. We zijn verwickeld geraakt in een fictionele dichotomie, waarbij beide zijden, links en rechts, amper verschillen maar toch beweren verschillend te zijn. Ik denk dat het tijd wordt dat we voorbij die twee kijken. Voor mijn analyse probeer ik mij vrij te maken van beiden. Veel van mijn kritiek steunt op wat men links zou kunnen

praktisch, want ik wil begrijpen wie ik tegenover mij heb. Enkel op het moment dat ik dit weet, kunnen we met elkaar in gesprek gaan. Als we puur 'economisch' beginnen te debatteren kunnen we ook niet verder, want het heersende gedachtegoed op dat terrein is te dominant. Dit is nu juist het probleem met neoliberalisme: de markteconomie heeft de macht overgenomen. Politiek is volledig ondergeschikt gemaakt aan de economie. Niemand heeft het over de ongelijkheden die dit met zich heeft meegebracht. Daarom moeten we het politiek bewustzijn en de politieke participatie van de burgers aanwakken. Dialoog kan hierbij helpen, via dialoog kunnen we de verschillende groepen in het publieke debat betrekken.

"...veel actie vanuit de VUB of vanuit de studentenpopulatie van de VUB komt er niet."

noemen, maar de Gadameriaanse dialoog (geïnspireerd op het werk van Hans-Georg Gadamer, Duits filosoof en auteur van o.a. *Waarheid en Methode*, nvdr.) die ik naar voren schuif noemt men dan wel weer conservatief, rechts dus. We moeten actie nemen om de zaken werkelijk te veranderen. Neem nu Brussel en de problemen waarmee de stad kampt. Die problemen zijn enorm, we hebben dus echt engagement nodig van de verschillende overheden, van het middenveld, maar ook van de mensen zelf. Gezien de omvang van de structurele problemen is het nodig dat men verder gaat dan dit onrechtvaardige systeem enkel oppervlakkig te corrigeren.

DM: Moeten we dan het debat niet heroriënteren van de culturele naar de sociale factoren? Op dit moment lijkt het debat over identiteit zich immers haast in een vacuüm af te spelen.

Lleshi: Daar ben ik het niet helemaal mee eens. Ik kijk naar identiteit als iets

Dit staat haaks op het huidige discours dat de mensen marginaliseert, uitsluit, criminaliseert en uiteindelijk die mensen dan ook nog eens zelf verantwoordelijk stelt. Overheden moeten onder druk gezet worden zodat ze van dergelijke politiek afstappen, want in realiteit kan men dit niet langer volhouden. De signalen worden ook steeds sterker in steden zoals Brussel.

DM: Is het echter niet zo dat de overheid in onze samenleving de illusie van macht creëert, maar over het algemeen volledig buitenspel gezet worden door instituties die ver boven het nationale niveau staan?

Lleshi: De overheid moet nu net de macht terug opeisen om deze problemen aan te kunnen pakken. De macht teruggeven van de economie en van het vrije-markt-denken. Degenen die nu in een dominante positie zitten in onze samenleving leggen geen verantwoordelijkheid af aan onze samenleving. De overheid moet het

middenveld steunen, zodat zij samen met het middenveld de mensen kunnen emanciperen. Dit betekent een stem geven aan degenen die momenteel geen stem hebben. Het middenveld kan jongeren niet langer gewoon 'bezighouden', wat ze vandaag vooral doen, maar moet hen kunnen betrekken in het publieke debat. Dit vraagt een verandering. En volgens mij is zo'n verandering wat we moeten eisen, en niets minder.

DM: Hoe ziet u een dergelijke actie dan concreet, en op welke manier kunnen bijvoorbeeld de studenten aan een instelling als de VUB bijdragen tot een dergelijke dialoog en verandering?

Lleshi: Eerlijk gezegd, veel actie vanuit VUB of vanuit de studentenpopulatie van de VUB komt er niet. De meerderheid van de studenten komt niet verder dan de vertrouwde campus en de buurt daarrond. Hooguit soms een weekendje in Brussel blijven en dan naar het centrum gaan. Een gemiste kans, want Brussel is ook hun stad. Ze zouden zich meer moeten engageren voor de stad. Dat kan op verschillende manieren, bijvoorbeeld door in het onderwijs te helpen. Brutus vind ik daarvan een positief voorbeeld. Zo kunnen ze ook deelnemen aan initiatieven zoals de 'Zinneke Parade', samen met andere groepen die daarin al actief zijn. Studenten kunnen vanuit hun studies en achtergrond veel betekenen voor de Brusselse jongeren. Waarom niet acties en activiteiten helpen opzetten voor bepaalde groepen, bepaalde wijken of bepaalde problemen waarmee de stad geconfronteerd wordt? In dialoog met de andere Brusselaars zou dat zeker een positief verschil kunnen maken. Dankzij een dergelijk initiatief kunnen ze dan ook de 'Ander' in de stad beter leren kennen, maar ook de stad zelf. We maken er een probleem van als jongeren uit buurten zoals Anderlecht, Molenbeek en Schaarbeek hun buurten niet verlaten. Je hoort echter bijna nooit over het feit dat ULBers en VUBers ook in hun buurten blijven plakken. Er zou meer ontmoeting, meer interactie en betrokkenheid in de stad moeten zijn. Dan pas kunnen we ook proeven van de interculturaliteit van een stad als Brussel.

DM: Bedankt voor dit gesprek.

Het boek *Identiteit en interculturaliteit. Identiteitsconstructie bij jongeren in Brussel* is verkrijgbaar bij VUBPress.

Met de Wolfman in het bos

Cinema

DOOR FLOR VAN DER EYKEN

Iedere dag beklag ik me, zoals veel van mijn leeftijdsgenoten, mijn tienerjaren te hebben moeten afwerken in een decennium dat niet eens een fatsoenlijke naam had (the noughties is geen aanvaardbaar antwoord), laat staan een overkoepelende massa-jeugdcultuur. Sommigen verliezen zich als reactie in een misplaatste nostalgie naar de jaren zestig, gekristalliseerd in kitsch extraordinaire als "Across the Universe" en "The Beatles: Rock Band". Anderen laten hun haar groeien, gooien hun t-shirts weg, ruilen hun douchezeep in voor dvd-boxen van "That '70s Show" en behangen hun muren met posters van Jimi Hendrix, Frank Zappa of Bob Marley.

Voorbeelden van de comeback die de jaren '80 momentaal aan het maken zijn hoef ik zelfs niet meer te geven: zet gewoon uw veel te grote zonnebril af en kijk om u heen. Ikzelf heb dan weer gekozen voor de vroege jaren '90 als locatie voor mijn persoonlijke shangri-la: R.E.M. was de populairste groep ter wereld, in de modewereld was "als het maar comfortabel zit" de enige (en dan bedoel ik werkelijk de enige) norm en in de filmzalen oogstten verfilmingen van "Gothic horror"-romans tonnen succes, met als artistieke uitschieters Coppola's "Dracula" en Kenneth Branagh's onderschatte meesterwerk "Frankenstein".

In tegenstelling tot de sliert vampieren, weerwolven en wat nog niet allemaal-films die de afgelopen jaren in de zalen kwamen kozen deze films niet simpelweg de conventies van het genre uit die het best in hun kraam pasten, om de rest doodleuk weg te werpen, maar hielden zij zich consequent aan alle vereisten en clichés. Bovendien bleven de metaforen, als ze al aanwezig waren, braaf op de achtergrond: de films gingen in de eerste plaats over monsters, moord en verderf - niet over ontluikende seksuele lust, het belang van onthouding of, euhm, menstruatie.

Stel u dus mijn enthousiasme voor toen ik de trailer van "The Wolfman" zag. 19de eeuwse bossen? Ongeruste dorpelingen? Vochtige kerkers?

"19e eeuwse bossen? Ongeruste dorpelingen? Vochtige kerkers? Kwakzalverij?"

Kwakzalverij? Een titel als "The Wolfman"? Anthony Hopkins? Moest het een paar graden warmer zijn, ik zat nu al in een tentje voor de ingang van de bioscoop.

Jazeker, de regisseur heeft ook reeds het verschrikkelijke "Jurassic Park III" en "Jumanji" op zijn actief staan en ja, de releasedatum is al verschillende malen verschoven -meestal geen goed teken-, maar het is koud buiten en het regent, "Oud-België" is in tegenstelling tot wat ik had gehoopt nog steeds niet afgevoerd, Yves Leterme is op een of andere manier terug onze eerste minister, Salma Hayek heeft nog altijd niet geantwoord op mijn e-mails en RSC Anderlecht gaat waarschijnlijk kampioen spelen dit jaar. In donkere tijden is het ieders morele

plicht elk grijntje hoop stevig vast te grijpen en niet meer loslaten. "The Wolfman" wordt de film van het jaar. Omdat het moet.

Liquid Liquid: a band so nice, they named them twice

Muziek

DOOR PIET VAN DE VELDE

Run DMC, LCD Soundsystem, Sonic Youth, Hot Chip, DJ duo Optimo ... hebben één link, namelijk de New Yorkse band 'Liquid Liquid'. De peetvaders van de disco/no wave/post-punk maar in de muziek zit er ook fladeren van funk en dub. Om me even in een Bowiesiaans gezegde uit te drukken: het was een van die bands waar destijds 10 man kwam naar kijken, maar iedereen die er was begon de dag erna een eigen groep. Het was kortom een groep die een enorme invloed had op muzikanten jaren later. Tijd om even een babbeltje te slaan met Salvatore Principato, ook bekend als *Sal P.*

De Moeial: Ik heb vaak een probleem om jullie muzikale stijl te omschrijven voor mensen die jullie niet kennen. De beste omschrijving die ik kan geven is een DIY-aanpak van disco?

Sal P: Nou, ik heb het er ook vaak moeilijk mee om een label te plakken op onze muziek. Toen we begonnen in New York kenden we vroeger hetzelfde probleem. Bijvoorbeeld, wanneer we in het begin ergens wilden spelen vroegen ze natuurlijk: “*What do you play?*”. Gelooft me, we stonden altijd een beetje verbaasd naar elkaar te kijken en vroegen onszelf soms af: “*What the hell do we play anyway?*”. Daarom hebben we snel geleerd om altijd een demo bij te hebben, zodat mensen hun eigen mening kunnen vormen over wat we in hemelsnaam zouden spelen. Dat komt omdat we destijds fan waren Brian Eno tot Fela Kuti. Het was vooral “*body music*”.

DM: Gelukkig waren jullie geen uitzondering in New York op dat moment. Ik denk dat het even moeilijk is om DNA een stijl toe te dichtten.

Sal P: Inderdaad, dat was net het voordeel. De ruimte die er toen was voor om te experimenteren was ongelofelijk. Er waren zoveel verschillende muzikale acts bezig en er was nog een vrij grote interactie tussen de bands onderling. Glenn Barca (Theoretical Girls) was bijvoorbeeld een van de eerste die echt fan van ons werd. Later merkten we ineens dat Grandmaster Flash (Run DMC) op een van onze optredens aanwezig was en hij gebruikte een van onze *songs* om er een sample uit te halen voor zijn een van zijn eigen *songs*. Ik vond de kruisbestuiving die er toen bestond fantastisch. Waarmee ik zeker en vast niet wil zeggen dat het enkel toen en daar zo was. Ik heb uiteindelijk zowat overal in de Westerse hemisfeer gewoond en dat heeft me geleerd dat je overal invloeden kan vinden. Het is eerder een kwestie van open genoeg te zijn om ze in je op te nemen.

DM: Klopt het dat zelfs de frontman van Sonic Youth, Thurston Moore, kwam bij jullie aankloppen destijds?

Sal P: Hahaha, eentje die nog is wat *research* doet hier...

Ja, dat klopt. Ik werkte destijds in dezelfde speelgoedwinkel als Kim Gordon (Bassistes van SY en tevens de vrouw van Thurston). Hij kwam eens vragen of we nog een gitarist nodig hadden. Hij zat toen in The Coachman en ze klonken heel hard zoals Talking Heads. Nou goed, hij heeft uiteindelijk zijn eigen weg gevonden zeker. Maar feitelijk waren in het begin nog een vrij verlegen groep. Toen we zelf in het voorprogramma stonden van Talking

Heads, durfde niemand van één van de bands iets zeggen tegen iemand van de andere band.

DM: Tegenwoordig staat de groep weer op actief. Last van reüniekoorts? Of waren jullie onderling nog altijd bezig met oefen op de zij-lijn?

Sal P: Ik denk dat het eerder een geleidelijk proces was, tot de tijd weer juist was om terug in een repetitieruimte te duiken. Ik heb me altijd blijven bezig houden met muziek: van DJ sets tot producing en links en rechts wat spelen. Toen er een vernieuwde interesse in onze muziek ontstond dachten we bij onszelf; waarom niet ineens proberen in het repetitiekot? In eerste instantie hadden we nog wat moeite om onze juiste vibe weer terug te vinden, maar uiteindelijk - en veel sneller dan verwacht - vonden we die weer.

DM: Maar is dat vooral nu geen trendbewuste keuze? De 80s zijn vol op in de mode, ging er nergens bij jullie een belletje rinkelen met de toon: “ook is tijd dat wij wat geld verdienen”?

Sal P: Ja, eerst hadden we dat gevoel ook. Het is echter wel weg gegaan. Op een gegeven moment merk je dat de muziek weer overneemt. Het is de liefde voor de muziek die centraal moet blijven staan, want ik denk dat we moeilijk anders nog tijd of zin zouden hebben om te blijven spelen. Als je oprecht op een podium wil staan, moet je nu eenmaal een oprechte boodschap brengen. Ook al is dat er een met samba bellen en krijsende gitaren!

De Moeial: Staat genoteerd !

Islands are forever

Muziek

DOOR PIET VAN DE VELDE

De Canadese band Islands, onder leiding van Nick Diamond, ondergaat personeelwissels als ware Mark E Smith van The Fall een doetje. Hoe het ook weze, langzaam timmeren ze zich weg richting de oneindige indie-faam, met zweemzoete melodietjes en *happy* synths. Islands zou echter Islands niet zijn, moest daar geen satanische boodschap in te vinden zijn over kleine puppy's die roofmoordenaars worden. Gelukkig krijgen ze nu ook hulp vanuit Tinseltown en verscheen een Michael Cera (Juno/ Year Zero) in hun laatste videoclip.

De Moeial: Hoe heb je Michael Cera zo ver gekregen om een hele video als junkie rond te lopen?

Nick Diamonds: We hadden hem aan een ketting geketend in onze kelder. We gaven hem elke dag Frosties en lieten hem naar Barney luisteren. Uiteindelijk geraakt een mens aan een natuurlijke high, welke ons genoeg tijd gaf om daar een muziekvideo rond te breien.

DM: Denk je nog altijd elke journalist het tuintje te kunnen rondleiden met absurde antwoorden?

Nick: Denk je dat je de eerste bent die dat vraagt?

DM: Ja.

Nick: Verdorie, je hebt gelijk ook! Je moet waarschijnlijk Jupiter of Buddha zijn!

DM: Nee, ik ben een Belg en dat is gezien de huidige omstandigheden al erg genoeg. Laten we het nog even hebben over jouw muziek. Op Vapours klinken je songs iets persoonlijker als anders, bijvoorbeeld op het nummer Tender Torture ...

Nick (onderbreekt): Ik heb altijd wel over persoonlijke zaken

gesproken. Al sinds *Return to Sea* (de eerste plaat van Islands, nvdr.) gaat het meestal over wat ik ervaar, denk, voel. Ik denk niet dat deze plaat persoonlijker is dan de vorige platen.

DM: ... maar ik bedoelde: zonder telkens dat te willen opvullen met humor. Het lijkt tekstgewijs een wat volwassenere plaat.

Nick: Hmm, ik hou nog altijd de humor in de *songs*. Enkel bevind ik me nu op een andere plaats dan een paar jaar geleden. Waarschijnlijk ligt het ook aan het feit dat ik graag per plaat van aanpak verander. Verandering breng in de manier waarop ik *songs* schrijf. Ik durf nu hier en daar eens drumcomputer te gebruiken. Het zou anders iets te vervelend worden, om telkens opnieuw dezelfde plaat uit te brengen. Daarom hou ik me ook bezig met andere projecten die naast Islands staan.

DM: Muziekjournalisten hebben de neiging om groepen te vergelijken met andere groepen. Ben je blij dat ze je nu vergelijken met Paul Simon (van Simon & Garfunkel) in de plaats van steeds met The Unicorns vergeleken te worden?

Nick: Paul Simon is een hele eer. Ik vind die best wel goed, maar ik denk dat er meer in de muziek zit dan enkel Paul Simon. Die andere groep ken ik niet (The Unicorns: Canadese cultgroep waar Nick inzat nvdr.). Het heeft ook te maken met het feit dat de muzikpers tegenwoordig Paul Simon zo aan het hypen is, dat ze vaak gemakkelijheidshalve het geluid van Islands zo omschrijven.

DM: Had je dan liever Art Garfunkel gehad als verwijzing?

Nick: Misschien voor het kapsel, en begint niet alle rock'n'roll bij het kapsel? Van Elvis tot de punk merk je dat rock 'n' roll gelijk staat aan kapsels. Misschien ga ik me even een Garfunkel-pruik kopen of een Phil Spector-pruik. De toekomst ligt in het haar!

Wilson Fabregast and His Intelligent Gentlemen's Club

[Three men sit at a large table. One rises to speak.]

1: There has been much talk of late on the subject of Mr. Fabregast's absence, and what is to be done in the way of a replacement.

2: What you have said is undoubtedly the case. No rational man could argue otherwise and subsequently view himself in the mirror without a measure of disgust, a disgust commensurate with the amount of passion with which he had disagreed with your statement.

1: Indeed. You do me no disservice with your accurate portrayal of the truth of my description.

2: If that is all, Mr. 1, and assuming that no other objections are to be voiced, I hereby call this meeting to order. First order of business, anyone?

3: If I may be so bold, sir, I wish to voice the opinion that the first order of business should rightfully be the discussion of something that has just occurred to me.

2: In response, allow me to say that I am of the opinion that the passing whimsies of intelligent men should be regarded as the jewels and precious stones embedded in the very crown of God. Furthermore, I believe that Socrates would agree with this assessment.

3: Eloquently stated, sir. Socrates is a very wise man; it would be very difficult to claim that what you have said is not true.

1: Indeed. As keeper of the book of

aphorisms, it is my duty now to obtain said book in order to record in writing the new aphorism that has been revealed today by our esteemed colleague Mr. 2, so that the whole of the world may bask in its brilliance and nod their heads vigorously at its truth.

2: By all means, this should be done without delay.

1: Entirely correct. With the approval of the chairman, I now intend to take leave of the committee in order to obtain the requisite tome, which even now finds itself ensconced in the very trunk of my car.

3: If I recall the events of our last meeting correctly, it is my understanding that the esteemed Mr. 1 has been charged with the responsibility of not leaving the book in his car anymore.

2: Correct, Mr. 3. We arrived at this decision last week in the hope that as little time as possible be wasted through the act of transporting the item in question.

1: I would like to interject at this point with the assurance that I plan to run as swiftly as possible.

2: As we have yet to hear from Mr. 3 in regards to his passing fancy--

3: It is more a whimsy, sir. Pardon my interruption.

2: At any rate, to avoid further disruption of the proceedings, the respected Mr. 1 is advised to simply record the new aphorism on his hand, from whence it may be transcribed into the book following the conclusion of tonight's discussion. That being said, I believe it would be appropriate now for Mr. 3 to reveal the nature of his whimsy, as it is agreed that this is the first order of business.

3: Thank you, Mr. Chairman. My whimsy is best expressed thusly. Ahem. It is an accepted fact that, among the three of us, there is not a one that does not enjoy the fine taste of candy. In each of our previous meetings candy has been absent, and it is my opinion that the reason for this continual absence can be traced to certain actions on the part of the

distinguished Mr. Fabregast. If I may continue?

2: At your leisure.

3: During our first meeting, one may recall, Mr. 1 was taken to task by our absent colleague over the former's enjoyment of candy during the proceedings. That this had a profound effect on the esteemed Mr. 1 cannot be denied, as he was forced to leave the room. Approximately thirty minutes elapsed before Mr. 1 felt composed enough to return, at which point he was subjected to questioning at the hands of Mr. Fabregast. These queries revealed that Mr. 1 was no longer in possession of his candy.

1: I had placed the offending matter in a receptacle for garbage.

2: Indeed, as any of us would have. You may be seated. **3:** To continue, since that disturbing occasion, no candy has been enjoyed by any one of us during our weekly meetings.

1: This cannot be denied. I await the conclusion of your exposition with much anticipation.

3: Yes. I put forth that we are frightened of Mr. Fabregast's loud scoldings, and this is the reason that we do not bring candy.

2: That, truly, is why I do not bring candy.

1: I have no desire to be yelled at again, that is certain.

3: It is now that I may state my most important point. With Mr. Fabregast in attendance, candy is an impossibility. This much we know to be true.

2: This much, yes.

3: Gentlemen, I contend that the absence of Mr. Fabregast entails the absence of restriction on our enjoyment of candy!

2: Let us now take a recess. We will reconvene here in 15 minutes, with candy.

All: Hear, Hear! [Much room-leaving is undertaken.]

Colofon

Maandlijks studententijdschrift van de
Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1050 - Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: facebook, scribd.com

Hoofredacteur: Piet Van de Velde

Adjunct-redacteur: Nathaniël Bovin

Secretaris: Kenneth Pontzele

Redactieleden: Jeroen Derkinderen, Silke De Nies, Annelien Rijmen, Pieter Boeykens, Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Stéphanie Romans

Redactiemedewerkers: Flor Van der Eyken, Joachim Bovin, Elke Willems, Jan Van Dyck, Irasema Villarreal & U

Ereleden: M. Magits, Stijn Maris, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput

Eindredactie: Piet van de Velde, Nathaniël Bovin, David Knapen, Stéphanie Romans

- Jaarabonnement: 30 euro

- Rekening: 001-3413182-22

- Vermelding: "DE MOEIAL"

- Stuur uw adresgegevens naar:
moeial@vub.ac.be

Oplage: 1.200 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

Rockrace preselecties

Maandag 1 maart 2010 - Kulturkaffee - 20u00 - Gratis

20u00 **Aegis** (VUB)(Alternatief/Rock/Acoustic)

21u00 **Deafinitely Mute** (Ehb) (Rock)

22u00 **Dogs of Cibola** (W&K) (Alternatief/Rock/Blues)

23u00 **Tuxedo** (EhB Rits)(Rock/Alternatief)

De Rockrace / Deejaycontest is een muzikale talentenjacht waarin jonge bands en deejays hun doorbraak trachten te forceren in de stad waarin ze studeren, Brussel. Het initiatief gaat uit van alle Nederlandstalige hogeronderwijsinstellingen in Brussel onder de koepel van Quartier Latin - Student in Brussel. Info: <http://ritscafe.be/rockracedeejaycontest>

Rits Café start: 19:00 ---- finish: 22:00

10.02

--- Frozen --- The Dole --- Pan Spherics

17.02

--- The Green Michelles --- Jacket --- Winston Wutu

Kulturkaffee start: 20:00 ---- finish: 00:00

01.03

--- Aegis --- Deafinitely Mute --- Dogs of Cibola --- Tuxedo

08.03

--- Ain't It Something About the New Look? --- Blue Train --- The Shanghai Hype --- Zonder Planeet

15.03

--- 2nd --- Dutycycle --- Plantation Discothèque --- The Rhythm Beats

FREE ENTRANCE ---- PUBLIC VOTE

De Moeial zoekt schrijvers, fotografen & redactiemedewerkers.

Iets voor jou?

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

De redactie is niet verantwoordelijk voor persoonlijke meningen & fouten tegen de Nederlandsche taal.

142166B

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
1931

"Bezbozhnik oo Stankar" (The Atheist at His Bench, Moscow.)
Organ of the Union of Atheists (or, Godless) and of the Moscow Committee of the A.P. Union Communist Party.
Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

Tot de volgende keer maar weer!

Наше культурное достижение — отмена пьяного преобразования

His might be entitled: "The Reflection of Christ and the Examination of Man."
Цена 35 коп.

Seventh year of Publication.
Седьмой год издания

Bolshevik Smashing & Church-bell

The SAVIOUR

К введению "ДНЯ ИНДУСТРИАЛИЗАЦИИ"
The introduction of "Industrialization Day."